

ZGODBE: ARTAN



Ime: **ARTAN**

Priimek: **CAMI**

Starost: **25**

Država porekla: **ALBANIJA**

Živi v **Italiji** od: **2005**

KRATEK POVZETEK

Artan je bil zelo mlad, ko so ga prisilili, da odide iz Albanije. Starši so se odločili, da mora v Italijo, da bi bilo njegovo življenje lepše. Kot so govorili starši, je bila situacija zelo nevarna, skupine oboroženih kriminalcev so pričele obvladovati cela mesta. Sprva se je bilo zelo težko privaditi na novo okolje. Bil je sam in zelo mlad. Vendar odločenost, da bo prepreke premostil, ga je pripeljala do sem, kjer je danes. V Italiji si je uredil novo življenje in v Italiji se počuti doma.

»ISKAL SEM ODGOVORE.«

ARTANOVA ZGODBA - SPOPAD IN POBEG

Artanu je bilo dvanajst let, ko so ga prisilili, da zapusti državo. Ni bil dovolj star, da bi razumel, zakaj je moral oditi.

V severni Albaniji so po odločitvi predsednika Beriska odprli skladišča z orožjem. Ocenili so, da v poprečju vsi moški prebivalci v državi v starosti nad deset let posedujejo orožje. Da bi zaščitili civilno prebivalstvo je bilo prebivalcem

dovoljeno, da se oborožijo iz skladišč vlade. V času upora je iz vladnih zalog prišlo 656 000 kosov orožja različnih vrst, 1,5 milijona zabojev streliva, 3,5 milijona granat in 1 milijon min. Vse v zaščito prebivalstva v osrednji Albaniji.

Ta situacija je zelo preplašila prebivalce. »Spominjam se, da je ponoči vse utihnilo, ker se je slišalo streljanje in mama me je skušala umiriti in ščititi. V tistem času je bilo veliko naših prijateljev

ubitih. Nismo mogli v miru na cesto, kajti lahko so vas nemudoma ubili ob kateri koli uri dneva.« Predel, kjer je Artan stanoval, je bil pod nadzorom nevarne tolpe, prekupčevalcev z mamili in prostitucije. Družine so se bale nenehno.

Zaradi te situacije je Artanova družina poskušala pobegniti, toda denarja ni bilo. Artanova mama je nekje odkrila, da je Nogometna zveza Tirana v sodelovanju s koruptivnimi političnimi strankami mladoletnim ponudila možnost, da gredo iz države. Plačat je bilo treba 4000 evrov, kar je bila nezaslišana vsota v tistih časih. Ob plačilu te vsote naj bi otroci odpotovali v Nemčijo na trening. Toda resnica je bila drugačna. Ko so šli v Nemčijo, so ostali brez spremstva v različnih mestih Italije. Prepuščeni sami sebi. Artan je bil med njimi. »Bilo mi je dvanajst let, bil sem sam. Nisem razumel, kaj se dogaja in zakaj. Toda mama je rekla, da mi bo tu bolje.«

SPOPRIJEMANJE S TEŽAVAMI V NOVI DRUŽBI

»Kar nekaj časa je trajalo, da sem razumel situacijo. Starši so rekli, da bom v Italiji srečnejši. Toda sprva nisem bil. Pogrešal sem družino in prijatelje.« Ko je Artan prišel v Italijo, ni znal jezika, čutil se je osamljenega. Dolga leta ta

Artan se je odločil, da ne bo živel nenehno v strahu, da bo njegovo življenje z ekonomskega vidika trdnjše, kar ga je motiviralo, da se je želel integrirati in je postal vzornik drugim.

ZGODBE: ARTAN

občutek ni popustil. Bal se je, žalosten je bil. Socialne službe so ga dovedle v skupnostni center za mladoletne.

PRIPADATI DRUŽBI IN PRISPEVATI ZANJO

Artan se je takoj pričel učiti italijansko. »Hudo je bilo, ker nisem razumel jezika, a hotel sem in moral sem se učiti. Dolgo sem sedel pred zaslonom in glasno ponavljal sleherno besedo, ki sem jo slišal, četudi pomena nisem poznal.« Artan si je obupno prizadeval, da bi se naučil jezika, da bi lahko izsanjal svoje sanje in imel boljše življenje.

»Ure dolgo sem sedel sam pred TV zaslonom, da bi se naučil izgovarjati besede in si ustvaril boljše življenje v prihodnosti.«

Ko mu je bilo 17 let je dobil dovoljenje za študij. Toda takrat je že znal tekoče italijansko in vpisal se je v triletno poklicno šolo in postal je kuhar na turistični šoli. »Pri pouku so bili vsi dijaki Italijani in sprva sem čutil kot, da ne spadam v to šolo, četudi sem bil odločen, da se bom trdo učil. Potem pa, čez čas, so mi pričeli zaupati, dojali so, da nisem le eden od Albancev, da sem človek kot oni, da si želim ustvariti boljšo prihodnost. In zlagoma smo pričeli drug drugega spoštovati.«

Artan je dal v šoli vse od sebe in nazadnje je dobil najvišje ocene. Postal je zgled drugim dijakom. Ta uspeh mu je odprl nove možnosti. Dobil je resnično dobro službo v ugledni restavraciji. Zdaj se počuti pripadnega italijanski kulturi. »Italija je moj dom, moje življenje je tu.«

Artan se je odločil, da ne bo živel nenehno v strahu, da bo njegovo življenje z ekonomskega vidika trdnejše, kar ga je motiviralo, da se je želel integrirati in je postal vzornik drugim.

»Ure dolgo sem sedel sam pred zaslonom, da bi se naučil izgovarjati besede in si ustvaril boljše življenje v prihodnosti.«